...[illegible]...ką.

Nr. 29. 1936.

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Redakcja i Administracja: Katowice — Wydział Powiatowy, ul. Marsz. Piłsudskiego nr. 45, III. piętro pokój nr. 46 — tel. 319-91 — konto P. K. O. 300.235.

Za redakcję: Franciszek Bąk — Wydział Powiatowy

Katowice, sobota, dnia 18 lipca 1936 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz

Rozporządzenie

Okręgu Urzędowego Dąbrówki Małej

z dnia 25. czerwca 1936 r.

o odwodnieniu i sposobie wykonania i używania odwodnień domowych w obrębie gminy Dąbrówka Mała.

Na podstawie §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policji z dnia 11. marca 1850 r. (Zb. U. Pr. str. 265) i § 62 ordynacji powiatowej z dnia 13. grudnia 1872 r. — 19. marca 1881 r. wydaje się za zgodą Rady gminnej dla obszaru Okręgu Urzędowego Dąbrówka Mała następujące rozporządzenie policyjne.

§ 1.

Postanowienia ogólne.

Wszystkie zabudowane i niezabudowane nieruchomości położone przy skanalizowanych ulicach i placach publicznych powinne być w celu ich odwodnienia połączone z gminną siecią kanalizacyjną.

Każdy właściciel domu czy parceli powinien w przepisanych terminach zastosować się do zarządzeń policyjnych, zmierzających do osiągnięcia tego celu, oraz zezwolić organom gminy przeprowadzenia oględzin lokalnych.

Przy nowych budowach należy z planami budowy przedłożyć przepisowe rysunki instalacji odwadniającej jako oddzielne podanie.

Właściciel nieruchomości powinien donieść Okręgowi Urzędowemu o zamierzonem połączeniu z gminną siecią kanalizacyjną oraz o każdej zmianie tegoż połączenia. Bez zgody Okręgu Urzędowego nie wolno zmieniać urządzeń, przepisowo wykonanych.

§ 2.

Okręg Urzędowy określi w jakim czasie i które instalacje odwadniające i kloaki należy usunąć.

Wszystkie istniejące doły kloaczne i gnojowniki należy wypróżnić, czyścić i zdezynfekować, spody powyrywać i doły higjenicznym materjałem wypełnić. Należy się przytem posługiwać mlekiem wapiennem jako środkiem dezynfekcyjnym.

Wyjątki dozwolone są w tym wypadku, jeżeli nieruchomości posiadają wiejski charakter i jeżeli na nich znajdują się wodoszczelne gnojowniki i t. p. wystające conajmniej 40 cm nad poziomem terenu. W tym wypadku ustępy należy umieścić w bliskości gnojownika.

Udzielenie tego rodzaju zezwolenia może być warunkowe i odwołalne.

§ 3.

1. Z nieruchomości, które są połączone z publiczną siecią kanalizacyjną, powinno się odprowadzić następujące ścieki:
   a) wody domowe i gospodarcze,
   b) wody opadowe,
   c) wody przemysłowe i fabryczne.

2. Wody mogące przewody odwadniające zniszczyć lub uszkodzić nie mogą być do nich odprowadzone.

3. Wody zgęszczone (skondensowane) zawierające osad lub muł mogą być odprowadzane za specjalnem zezwoleniem Okręgu Urzędowego. Wody ponad 40° C powinny przed wpuszczeniem ich do przewodów kanałowych być ochłodzone.

4. Zabrania się odprowadzać kanałami ciała niepłynne wszelkiego rodzaju jak n.p. odpadki kuchenne i inne, popiół, piasek, gruz, szmaty i t. p. oraz ciała łatwozapalne i eksplodujące.

5. Ustępów, gnojówek i t. p. nie wolno włączać do publicznych przewodów odwadniających.

§ 4.

1. Do zgłoszenia na połączenie z publicznym przewodem kanalizacyjnem należy przedłożyć Okręgowi Urzędowemu rysunki dotyczące odwodnienia w podwójnem wygotowaniu na trwałym papierze, złożonym w formacie 21×33 cm lub w rozmiarach wielkokrotnych tego formatu.

Rysunek powinien zawierać:

a) plan sytuacyjny nieruchomości z podwórzami i ogrodami wraz z zabudowaniami, które należy określić stosownie do ich przeznaczenia jako też parcelami sąsiedniemi i przyległemi ulicami w skali 1:1000 lub 1:500 z wniesionemi numerami księgi wieczystej i domowemi,

b) kompletny przekrój parteru i piwnic wszystkich odwodnić się mających budynków z wrysowanemi przewodami i ich spadkami. Z innych pięter należy dołączyć rysunki tylko tych ubikacyj, które mają zostać zaopatrzone w przewody odwadniające.

c) przekroje tych części budynków i podwórzy, które mają być odwodnione w kierunku głównego przewodu odpływowego z wszystkiemi należącemi do instalacji częściami i podaniem położenia rury łączącej z głównym przewodem, jakoteż dokładnem podaniem wysokości poszczególnych części przewodów odwadniających w skali 1:100.

Wymiary wysokości odnosić należy do normalnego zera niwelacyjnego.

2. Rysunki pokazujące wszystkie części projektowanej instalacji oraz części dawniejszych urządzeń odwadniających potrzebnych do uruchomienia wszelkich przewidzianych przewodów kanalizacyjnych powinny dokładnie uwidaczniać sens i celowość urządzenia.

3. W rysunkach zaznaczyć należy urządzenie istniejące kolorem czarnym, projektowane kolorowo a to części żelazne — niebiesko, rury kamionkowe — cynobrem. Barwy zielonej nie wolno używać

4. Rysunki powinne zawierać:

a) podpis właściciela nieruchomości,
b) podpis wykonawcy projektu,
c) nazwisko przedsiębiorcy mającego instalację wykonać.

5. Wszystkie rysunki zaopatrzeć należy podziałką oraz wymiarami potrzebnemi do sprawdzenia ich.

6. Jeden egzemplarz zatwierdzonego projektu pozostaje w aktach Okręgu Urzędowego, drugi zaopatrzony w odpowiednie zezwolenie otrzymuje wnioskodawca.

7. Przed udzieleniem zezwolenia i przed upływem terminu określonego § 4 pkt. 1 nie wolno rozpoczynać robót około odwodnienia nieruchomości.

§ 5.

1. Zezwolenie udzielone na podstawie fałszywych rysunków może być każdego czasu przez Okręg Urzędowy cofnięte.

2. Powstałe przez to konieczne zmiany połączeń i urządzeń wykonuje właściciel na koszt własny.

§ 6.

Sposób wykonania urządzeń odwadniających.

a) Wymiary przewodów.

1. Główne przewody łączące powinny posiadać 15 cm średnicy w świetle. Wszystkie w spadku leżące połączenia boczne powinny mieć conajmniej 10 cm średnicy w świetle.

2. Przy wyjątkowo wielkich nieruchomościach lub wyjątkowo obfitych ściekach może Okręg Urzędowy przepisać większą średnicę niż 15 cm dla głównego przewodu łączącego lub nakazać założenie większej ilości przewodów łączących.

3. Najmniejsze średnice rur opadowych poszczególnych zlewów wanien i t. p. wynoszą 5 cm w świetle.

b) Kierunek, spad i głębokość przewodów.

1. Wszystkie przewody rurowe od miejsca początku ich użytkowania należy prowadzić w możliwie prostych linjach do końca (połączenia). Przy koniecznych zmianach kierunku należy w miejscu zgięcia stosować kształtówki. Wykonanie załamów i stosowania rur prostych jest wzbronione.

2. Spad przewodów winien być, o ile okaże się to możliwem, jednostajny. Najbardziej celowym okazuje się dawać połączeniom rurowym spadek 1:50, spadki mniejsze jak 1:100 są wzbronione. Przy spadku mniejszym jak 1:50 Okręg Urzędowy ma prawo zarządzić instalacje urządzenia przepłókującego.

3. Najwyższy punkt, leżącego poza domem przewodu rurowego powinien mieć conajmniej 1,20 m przykrycia ziemi.

4. Każde połączenie jednego przewodu z drugiem powinno być ułożone pod kątem ostrym, włączanie przewodów szerszych w węższe jest wzbronione.

5. Główny przewód łączący nie może być przerwany osadnikami lub syfonami.

c) Materjał przewodu.

1. W spadku leżące połączenia rurowe powinny być wykonane z najlepszych twardo palonych i obustronnie glazurowanych rur kamionkowych, lub przez Ministerstwo zatwierdzonych żeliwnych normalnych rur odpływowych.

Rury żeliwne muszą być wewnątrz i zewnątrz otoczone powłoką pokostu smołowego.

2. O ile jednak przewody leżą wewnątrz budynku wolno, lub w piwnicy pod przykryciem ziemi mniejszem jak 30 cm, wtenczas powinny być wykonane z przepisowych rur żeliwnych. Tak zwanych rur szkockich odpływowych nie wolno używać.

3. Mające się użyć rury kamionkowe glazurowane powinny jakościowo odpowiadać rurom używanym przez Urząd Gminny do przewodów łączących.

4. Wszystkie rury spadowe i ich przedłużenia w ubikacjach zamieszkałych powinny być normalnymi rurami i odpływowemi.

5. Rynny spadowe i rury wewnętrzne oraz przedłużenia rur spadowych służące do przewie-

trzania mogą być wykonane, o ile nie przechodzą przez zamieszkałe ubikacje, z blachy cynkowej.

6. Rury do 5 cm średnicy w świetle mogą być wykonane z ołowiu, nie mogą być jednakże umieszczone pod tynkiem.

d) Uszczelnienie przewodów rurowych.

1. Uszczelnienia poszczególnych rur kamionkowych dokonuje się przez wściśnięcie w nasuwy sznura terowego i wodoszczelne zalanie go gorącym kitem asfaltowym.

2. Rury żeliwne uszczelnia się przy pomocy silnie wtłoczonego sznura terowego lub białego, który należy ubić i zalać ołowiem.

3. Rury ołowiane i cynkowane należy uszczelniać przez zlutowanie.

e) Urządzenia oczyszczające.

1. Przy silnych zmianach kierunków i w punktach końcowych połączeń zastosować należy otwory do oczyszczania.

2. Otwór do oczyszczania przewodu łączącego powinien znajdować się na łatwo dostępnem miejcu przed terenem ulicy.

3. Otwory do oczyszczania powinne być powietrzo-i wodoszczelnie zamknięte. Nakrycie składać się powinno ze żeliwnej nasady wraz z pokrywą. O ile takowe znajdują się w piwnicy należy je wykonać jako szyb rewizyjny z cegieł ostro-palonych (klinkierów) na zaprawie cementowej w w wymiarach 0,80×0,60 m.

f) Zlewy, odpływy i t. d.

1. Każde połączenie niezaopatrzone skrzyniami osadowo-opadowemi (osadniki tłuszczu) zlewy it.p. powinny być zaopatrzone w nieruchome sitko lub ruszt.

2. Otwory sita mogą mieć maksimum $^1/_2$ cm², przestrzeń między sztabami również $^1/_2$ cm. Nad każdym zlewem umieszczony powinien być kurek wodociągowy do przepłukiwania. Na każdem zamieszkałem piętrze należy wbudować co najmniej jeden zlew.

3. Pod każdym zlewem umieścić należy w miejscu dostępnem, skuteczny i łatwy do czyszczenia syfon. Okręg Urzędowy ustala, w których miejscach umieścić należy wentyle odporowe, celem zabezpieczenia przed odporem wody przy wszystkich otworach leżących pod poziomem ulicy.

4. W ubikacjach mieszczących pralnie, płuczki piwniczne, płuczkarnie flaszek, zakłady przemysłowe, w których oczyszcza się piaskiem lub innemi materjałami, koniecznem jest dla zatrzymania ciał niepłynnych przed przewodem ulicznym założenie skrzyń osadowo-opadowych.

5. Skrzynie osadowe, opadowe zaopatrzone powinny być w zamknięcie wodne (syfony) i wykonane wodoszczelnie z żelaza lanego, materjałów kamionkowych, betonu względnie z innych materjałów, które Okręg Urzędowy uzna za odpowiednie.

6. Zlewy wykonane z lanego żelaza powinny być wewnątrz emaljowane.

g) Deszczowe rury opadowe.

1. Deszczowe rury opadowe włączyć należy bezpośrednio do ulicznego kanału względnie połączenia.

2. Włączone — bezpośrednio przy ulicy leżące rury opadowe, wykonanywać należy do wysokości 1,50 m ponad terenem ze żeliwnych rurek odpływowych — wewnątrz i zewnątrz asfaltowanych w sposób podany w § 6 pkt. c. Wszystkie rury deszczowe odchodzące bądź do kanału ulicznego bądź też do połączenia z kanałem głównym bezpośrednio się łączącym opatrzyć należy łatwo dostępnemi właściwemi skrzyniami osadowemi bez syfonów, których model oglądać można w Okręgu Urzędowym w godzinach urzędowych.

3. Na wyjątki od powyższych zarządzeń zezwolić może Okręg Urzędowy.

4. Pod skrzyniami osadowemi umieścić należy większemi otworami zaopatrzone nakrycie — umożliwiające ujście cząstkom powietrza porwanym przez wodę.

h) Wpusty, deszczówki (podwórzowe skrzynie osadowe).

1. Odprowadzenie wód deszczowych z podwórzy i ogródków może mieć miejsce wyłącznie za pośrednictwem skrzyń osadowych podwórzowych zaopatrzonych w pocynkowane wiadro mułowe zwanych też gulikami. Wykonane one być mogą z betonu, palonej kamionki, żelaza lanego względnie innego przez Okręg Urzędowy za odpowiedni uznanego materjału.

2. Skrzynie osadowe podwórzowe powinny mieć średnicę o wymiarze co najmniej 35 cm. Zwierciadło wody powinno leżeć co najmniej 60 cm od spodu skrzyni osadowej a 90 cm poniżej poziomu terenu, o ile skrzynie osadowe znajdują się na powietrzu.

3. Odpływ powinien mieć miejsce przez syfon kolankowy. Nakrycie powinno być ze żelaza lanego w formie rusztu. Boczne połączenia bezpośrednio do skrzyń osadowych z fontan, rynien deszczowych i t. p. mogą mieć miejsce wyłącznie po uzyskanem zezwoleniu Okręgu Urzędowego.

4. Każda skrzynia osadowa podwórzowa powinna być zaopatrzona celem ułatwienia wyciągania osadu w pocynkowane wiadro mułowe, opatrzone kabłąkiem i wystającem nad wodą hakiem do wyciągania.

i) Osadniki tłuszczu.

W wszystkich zakładach wytwarzających większą ilość odchodów tłuszczowych względnie mydlanych jak to: w pralniach, mydlarniach, kuchniach gospodnich i restauracyjnych, rzeźniach i t. d. zainstalować należy osadniki tłuszczu zatrzymującego tego rodzaju materje. Model osadnika tłuszczu posiada Okręg Urzędowy. Osadniki tłuszczu winny być zbudowane wodo-powietrzoszczelnie i być łatwo dostępne. Wylot osadnika tłuszczu winien być zaopatrzony w syfon o wymiarze conajmniej 10 cm średnicy.

k) Wentylacja (przewietrzenie).

1. Celem wentylacji należy przedłużać szczelnie ponad dach bez zmiany przekroju każde połączenie, w które wchodzi co najmniej jeden wylot ze zlewu z klozetu względnie pissoiru. Rury wentylacyjne zaopatrzeć należy osłoną. Powinny one być prowadzone w górę możliwie pionowo bez ostrzejszych zgięć. Połączenia poziome są niedo-

puszczalne, pozatem na każdy klozet względnie pissoir przewidzieć należy wentylację ubikacyjną. O ile połączenie wentylacyjne jest uciążliwem dla najbliższego sąsiedztwa wtenczas należy go przedłużyć w górę do wysokości conajmniej 1 m ponad dach sąsiadującej nieruchomości. Używanie do tego celu istniejących wietrzników ubikacyjnych jest niedopuszczalne.

2. Najwyższe miejsce zamknięć odorowych (syfonów) połączyć należy do rur wentylacyjnych względnie opadowych rurkami o przekroju 40 mm przy muszlach klozetowych, zaś 30 mm przy innych urządzeniach opróżniających.

3. Okręg Urzędowy ma prawo udzielić na specjalny wniosek zezwolenia na zastosowanie niessących w próżni syfonów odorowych. W takim wypadku zastosowanie specjalnej wentylacji jest niepotrzebne.

1) Istniejące domowe urządzenia odwadniające.

Okręg Urzędowy ma prawo dopuścić do wyjątków od powyższych przepisów dla nieruchomości, w których urządzenia odwadniające w chwili obecnej istnieją.

§ 7.

Urządzenia specjalne.

Wewnątrz nieruchomości posiadających urządzenia odwadniające Okręg Urzędowy może kazać zastosować ze względów technicznych lub sanitarnych i inne od poprzednio opisanych urządzeń odwadniających (n.p. szyby w przechodzącym przez nie spodem) względnie naprowadzone w przepisach o urządzeniach do odkwaszania i oziębienia ścieków gorących oraz zakładania specjalnych oczyszczalni ścieków. Właściciele domów muszą się przepisom tym podporządkować.

§ 8.

Zgłaszanie, nadzór i odbiór.

1. Właściciel domu winien co najmniej 3 dni przed rozpoczęciem robót powiadomić o tem pisemnie Okręg Urzędowy. Nadzór nad wykonaniem wszystkich domowych urządzeń odwadniających podlega kontroli Okręgu Urzędowego. Połączenia leżące pod powierzchnią ziemi mogą być zasypane po udzieleniu na to zezwolenia Okręgu Urzędowego. Połączenie zasypane bez zezwolenia Okręgu Urzędowego winien właściciel domu odkryć na swój koszt, celem dokonania oględzin i odbioru. Zatwierdzone rysunki powinny być stale na budowie do wglądu.

2. Połączenie główne kanalizacji domowej z połączeniem odgałęziającem prowadzonem od kanału ulicznego do granicy nieruchomości wykonywane przez gminę na koszt właściciela połączyć można jedynie po uzyskaniu zezwolenia Okręgu Urzędowego.

3. Ukończenie zatwierdzonych połączeń zgłosić należy pisemnie celem dokonania odbioru. Przed przeprowadzeniem odbioru nie wolno używać domowych instalacji odwadniających.

4. Okręg Urzędowy może za pośrednictwem Oddziału budowlanego poddać gotowe urządzenia odwadniające próbie szczelności i żądać usunięcia takich części składowych, które zadaniom nie odpowiadają, jakoteż późniejszego włączenia osadników tłuszczu, skrzyń osadowych oraz gdy istnieje możliwość cofki wody — wentyli cofkowych. Żądaniom tym należy się podporządkować.

§ 9.

Utrzymanie i czyszczenie domowych urządzeń odwadniających.

1 Domowe urządzenia odwadniające winny być przez właściciela domu utrzymywane w należytym stanie, oczyszczone i spłukiwane.

2. Zamknięcie odorowe (syfony) osadniki tłuszczu, skrzynie osadowe, osadniki na piasek, liście i t. d. należy dostatecznie często oczyszczać. Skrzynki osadowe należy oczyszczać, gdy osad nagromadzi się do wysokości 20 cm głębiej od zwierciadła wody, gdy zawartość skrzynek przedstawia się jako gęsta masa przechodząca w zgniliznę.

§ 10.

Badanie domowych urządzeń odwadniających.

1. Okręgowi Urzędowemu służy prawo przeprowadzania badania stanu połączeń rurowych i domowych urządzeń odwadniających i żądania od właściciela nieruchomości usunięcia znalezionych wad, względnie wykonania potrzebnych zmian.

§ 11.

Wyziewy cząstek lekkich płynów łatwozapalnych (benzyna, benzol, spirytus, nafta, eter, oleje i t p.) zbierają się w rurach kanałowych, łączą się z tlenem powietrznym i wytwarzają gazy wybuchowe.

Należy zatem wszystkie huty, kopalnie, fabryki' warsztaty i magazyny, stacje benzynowe, garaże, przystanki samochodowe i miejsca czyszczenia samochodów i t. p. w których się przygotowuje względnie używa wyżej wymienione materjały odwadniać przez specjalnie skonstruowane oddzielacze do gminnych kanałów.

Oddzielacz posiada niedostępny zbiornik, tarczę rozdzielczą zmniejszającą siłę przepływu. Oddzielacz winien odpowiadać następującym warunkom :

1. Wielkość względnie pojemność oddzielacza zależna jest od ilości dopływu w postaci wody czy też płynów lekkich, łatwo zapalnych.

2. Ustala się dwa oddzielacze różnej wielkości „A" i „B". W mniejszem oddzielaczu „A" powinny się zmieścić około 200 litrów — 1 beczka benzyny względnie inne łatwozapalne płyny.

a) Oddzielacz „A" uznaje się za wystarczający dla garażu do 10 samochodów, dla miejsca czyszczenia, samochodów albo dla miejsca postoju samochodów. W wypadkach w których używanie tych łatwozapalnych materjałów ogranicza się do małej ilości, Urząd gminny może na wniosek właściciela nieruchomości zwolnić go od wbudowania oddzielacza.

b) Zastosowanie oddzielacza „B“ wymagać się będzie dla garażów ponad 10 samochodów, jak również dla fabryk, kopalń, hut i magazynów lekkich płynów. Wielkość oddzielacza „B“ należy ustalić według zużycia benzyny.

3. Tam, gdzie należy się spodziewać dopływu jeszcze większych ilości lekkich płynów jak np. w magazynach i stacjach benzynowych tak, że w nadzwyczajnych wypadkach pojemność oddzielacza okazać się może niewystarczającą, należy wbudować oddzielacz z zamknięciem dopływu przez ręczny przyrząd ze zasuwą.

4. Odwodnienie ustępów do oddzielacza jest wzbronione, zaś odprowadzanie wód gospodarczych do oddzielacza wymaga specjalnego zezwolenia.

5. Odwodnienie magazynów, stacji benzynowych, przystanków samochodowych, garaży i podwórzy samochodowych włącznie z wodą deszczową powinno bezwzględnie być odprowadzone przez oddzielacz, to też należy przy każdej podwórzowej skrzyni osadowej wbudować oddzielacz.

6. Czyszczenie względnie mycie samochodów odbywające się poza miejscem na ten cel przeznaczonem, jak również odprowadzanie ścieków do ulicznych skrzyń osadowych jest wzbronione.

7. Przed oddzielaczami należy urządzić skrzynie osadowe na muł i piasek o odpowiedniej wielkości. Przybudowanie do oddzielacza podwórzowej skrzyni osadowej uzbytecznia budowę specjalnych osadników.

8. Doprowadzenie wód ściekowych i t. p. do osadników winno nastąpić w ten sposób, by jaknajmniej eksplozyjnych gazów odchodziło przez przewód odpływowy.

9. Nagromadzone w komorze oddzielacza lekkie płyny łatwozapalne nie mogą przez dopływ dalszych ścieków ulec zaburzeniu.

10. Przyrząd oddzielaczy winien być tak skonstruowany, by uniemożliwił wewnętrzną próżnię, którąby ujemnie wpływała na skuteczną działalność oddzielacza.

11. Górną część zbiornika mieszczącego lekkie płyny łatwozapalne należy zatem odwietrzyć zapomocą rurki gazowej o przekroju minimum 2“ i to dla doprowadzenia powietrza i wytwarzających się wewnątrz gazów.

Oddzielacz winien być urządzony podziemnie w głębokości co najmniej 1,2 m pod terenem tak, aby dostatecznie był zabezpieczony od ognia mrozu i wybuchu. Rurkę odwietrzającą komorę oddzielacza należy tak przeprowadzić, by jej wewnętrzny otwór stał się niedostępny. Oprócz tego należy ją zabezpieczyć odpowiednią siatką przeciwgazową.

12. Wbudowanie i nakrycie oddzielacza winno być w ten sposób uskutecznione, by tenże nie uległ uszkodzeniu wskutek wpływów zewnętrznych.

13. Należy zwracać baczną uwagę na odpowiednie oczyszczenie zbiornika mułu i usuwanie zawartości oddzielacza w czasie właściwym. Wydobywanie nagromadzonych w zbiorniku lekkich płynów łatwozapalnych należy uskutecznić ściśle według wydanych w tym kierunku przepisów urzędowych.

14. Zabrania się jakichkolwiek zmian konstrukcji oddzielacza, jak również sposobu jego wbudowania bez poprzedniego zezwolenia. Zabrania się również prowadzenia do przewodów odwadniających tych płynów, które poprzednio ze zbiornika wydobyto.

15. Działalność oddzielacza, sposób jego zastosowania i oczyszczenia winny być badane perjodycznie przez organa do tego powołane.

16. Właściciele hut, kopalń, fabryk, warsztatów, magazynów, stacyj benzynowych, garaży, przystanków samochodowych i miejsc czyszczenia samochodów i t. p. są zobowiązani w przeciągu 6-ciu miesięcy od czasu wydania niniejszych przepisów przedłożyć Okręgowi Urzędowemu projekt w potrójnem wykonaniu, który powinien zawierać:

a) plan sytuacyjny całej posesji w podziałce 1:500 z uwidocznieniem wszystkich kanalizacyjnych przewodów podziemnych i odwodnień poszczególnych części: jak: podłóg w garażach, stoisk i miejsc czyszczenia samochodów, skrzyń osadowych i t. p. Ilość stoisk samochodowych w garażach względnie placach należy w planie sytuacyjnym również uwidocznić i ponumerować;

b) profile podłużne tych przewodów kanałowych do których ma być wbudowany oddzielacz wraz z dokładnem oznaczeniem głębokości kanałów i pomiarem rur;

c) rysunek konstrukcyjny w podziałce 1:10 przy większych oddzielaczach. Wzór rysunku jest wystawiony do wględu w miejscowym oddziale budowlanym;

d) w projekcie należy uwidocznić wszelkie istniejące urządzenia w kolorze czarnym, zaś wszelkie nowe urządzenia w kolorze czerwonym.

17. Oddzielacze krajowego patentu lub krajowego wyrobu Urząd gminny może zatwierdzić generalnie. Kto zamierza wbudować oddzjelacz przez Urząd gminny zatwierdzony, nie potrzebuje przedkładać danych wymienionych w punkcie 16. Wystarczy przedłożenie planu sytuacyjnego i podanie, który model ma być wbudowany. W tym wypadku nie płaci się opłat manipulacyjnych za badanie rysunków, lecz tylko opłaty manipulacyjne za odbiór. Wbudowanie innych oddzielaczy niezatwierdzonych przez Urząd gminny podlega opłatom manipulacyjnym za badanie rysunków i za odbiór.

§ 12.

Postanowienia końcowe.

Niezastosowanie się do rozporządzenia policyjnego lub też zarządzeń policyjnych wydanych na podstawie tegoż rozporządzenia karane będzie, o ile według innych ustaw i rozporządzeń nie grozi kara wyższa grzywną do 30,— zł, w razie niemożliwości ściągnięcia grzywny karą aresztu. Pozatem Okręg Urzędowy jest uprawniony przeprowadzić swe zarządzenia w drodze przymusowej na koszt opieszałego właściciela danej nieruchomości.

§ 13.

Wejście w życie powyższego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie policyjne wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Gazecie Urzędowej powiatu katowickiego.

Z tą chwilą traci moc obowiązującą statut miejscowy dotyczący przyłączenia nieruchomości do kanalizacji gminnej w Małej Dąbrówce z dnia 14. listopada 1933 r.

Dąbrówka Mała, dnia 25. czerwca 1936 r.

Okręg-Urzędowy

(—) Rzepka.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Opieki Społecznej

z dnia 30 maja 1936 r.

w sprawie wykonania art. 5 ust. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 stycznia 1936 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego.

(Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 337).

Na podstawie art. 5 ust. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 stycznia 1936 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 8) zarządzam co następuje:

§ 1.

Używane w dalszych przepisach rozporządzenia niniejszego:

1. wyraz „ustawa" oznacza ustawę z dnia 28. marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) w brzmieniu, nadanem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 855),
2. wyraz „ubezpieczalnia" oznacza ubezpieczalnię społeczną.

§ 2.

Osoby, wskazane w art. 1, ust. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 stycznia 1936 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 8), którym na podstawie tego dekretu przyznano zaopatrzenie, mają prawo do ubezpieczenia własnym kosztem siebie i członków swojej rodziny na wypadek choroby i macierzyństwa (art. 1 pkt. 1 ustawy).

§ 3.

1. Kto pragnie przystąpić do ubezpieczenia, określonego rozporządzeniem niniejszem, powinien przedłożyć ubezpieczalni, właściwej ze względu na stałe miejsce zamieszkania, pisemne zgłoszenie do ubezpieczenia z podaniem członków rodziny uprawnionych w myśl § 9 ust. 2 do świadczeń.

2. Do zgłoszenia należy dołączyć dowód, stwierdzający przyznanie zaopatrzenia oraz jego wysokość.

§ 4.

1. Wysokość składki za ubezpieczenie wynosi 4% przyznanego zaopatrzenia, nie mniej jednak niż 1 zł miesięcznie.

2. Wdowie i sierotom, ubezpieczonym na podstawie rozporządzenia niniejszego, zamieszkałym we wspólnem gospodarstwie domowem, składkę oblicza się od łącznej kwoty ich zaopatrzenia.

§ 5.

Składki należy wpłacać do właściwej ubezpieczalni za każdy miesiąc z góry najpóźniej do dnia 10 każdego miesięca.

(Dokończenie nastąpi).

Prenumerata: roczna **12 zł,** półroczna **6 zł,** kwartalna **3 zł,** miesięczna **1 zł.** Cena nr. pojedyńczego **30 gr.**
Gazeta wychodzi tygodniowo. — Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów „Gazety Urzędowej pow. katowickiego" należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględnione tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru.
„Gazetę Urzędową pow. katowickiego" można zamawiać i płacić we wszystkich urzędach pocztowych
Ogłoszenia: Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu.

Tłoczono w Drukarni Siemianowickiej (wł. P. Pronobis) w Siemianowicach Śl. ul. Staszyca 17 — tel. 231-08.